

Halvtrefindstyvende Møde.

Mandagen den 17de April 1882 Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Paa de Herrers Pladser er ombedt Betænkning over Forslag til Lov om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme. Saaledes som Sagen ligger for fra Udvalget, vil der være Afgang til at stille Ændringsforslag saavel til den motiverede Dagsorden, der er bragt i Forslag af et relativt Flerstal i Udvalget, som til selve Lovforlaget, hvis videre Fremme indstilles af en Del af Udvalgets Medlemmer. Saadanne eventuelle Ændringsforslag maatte helst indleveres i Bureauet inden Lørdag Middag. Den eneste Sag paa Dagsordenen er ifkun Meddelelse af Formanden. Jeg havde tænkt mig, at jeg i Mødet idag kunde have givet Meddelelse om Udfaldet af Finantslovforhandlingen i det andet Thing og hvad dermed staar i Forbindelse. Dette er imidlertid ikke Tilfældet, eftersom der, hvad ærede Medlemmer ville vide, endnu forhandles i det andet Thing om Finantsloven. Under disse Omstændigheder indskrænker jeg mig til at ansætte et Møde til imorgen Kl. 1 $\frac{1}{2}$; Dagsordenen vil da være:

Ærde Behandling af:

Forslag til Lov angaaende Forandring i Lov af 28de Mai 1880 om Oprettelse af tvende Kreditforeninger for Ciere af mindre Eiendomme paa Landet.

Mødet hævet Kl. 1,55.

Et og Halvtrefindstyvende Møde.

Tirsdagen den 18de April 1882 Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen fra forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Ærde Behandling af Forslag til Lov angaaende Forandring i Lov af 28de Mai 1880 om Oprettelse af tvende Kreditforeninger for Ciere af mindre Eiendomme paa Landet.

(Den Behandling findes i Tidende Spalte 896 ff.) Intet Ændringsforslag var stillet.

Sagen i dens Helhed fattes under Forhandling.

Dreng: Det var ikke uden store Betæneligheder, at jeg i sin Tid gik ind paa det Lovforslag, der blev til Loven af 28de Mai 1880. Det var kun, fordi jeg søgte, at den med Længsel imødesaas fra forskellige Sider, og fordi der ogsaa blev lagt stor Vægt paa den fra den høitagtede Indenrigsministers Side, at jeg slog mig til No, idet jeg ogsaa maatte erkjende, at det var muligt, jeg saae noget skjævt paa denne Sag. Mine Betæneligheder reiste sig væsentlig fra Statsrentegarantien og det solidariske Ansvar, idet jeg navnlig frygtede for, at det Sidste skulde blive skjæbnevangert, hvis den Mulighed kunde tænkes at komme til at foreligge, at en stor Del af disse i og for sig tarvelige Panter samtidig og paa een gang kom til Realisation. Naar man nu med en vis Tilfredsstillelse henviser til, i hvilken Grad den jydsk Kreditforening har virket, idet den allerede har naaet en Tilslutning, der løber op til over 3 $\frac{1}{2}$ Million Kroner, og naar man nævner, at der i den korte Tid, i de 3 Terminer, hvori den har virket, kun har foreligget en Renterestance af 20 Kr., har det for mig aldeles intet Overbevisende; hertil har Foreningen virket i altfor kort Tid, og der maa en lang Narrække til, for at man kan komme til et bestemt Resultat om Lovens Genfigtmæssighed og Gavnlighed. Jeg har personlig intet Dieblit tvivlet om, at Foreningen navnlig for Syllands Bedkommenhed vilde kunne glæde sig ved en stærk Tilgang, men min store Løvl var, om der virkelig vistest de Paagjældende, som i og for sig kunne have det strengt nok for at komme igjennem, en stor Tjeneste ved at give dem en let